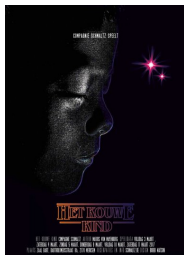

Recensie: Het kouwe kind****

Zaal Bart Merksem
zaterdag 4 maart 2017

concert

news.be

foto © Bobbi Watson

Recensie:

Compagnie Schmaltz slaagt er met 'Het kouwe kind' van Marius von Mayenburg (uit 2001) opnieuw in om de lat voor amateurtheater een stukje hoger te leggen. De zwarte komedie is sowieso al geen hapklare brok qua tekst. En timing is in het humorsegment sowieso cruciaal. 'Het kouwe kind', hier in een regie van Tom Slosse, houdt het publiek "ook letterlijk overigens" een spiegel voor en toont de kleine kantjes van ons bestaan. Teleurstellingen, mislukkingen, leegte, jaloezie, "verveling" ook, "zit in het leven van de acht personages. Om te ontsnappen uit hun wereldje vol verlangens die maar niet bevredigd worden, vluchten ze in een fantasiewereld. Maar de impasse blijft. Plaats van het gebeuren: Polygam een café aan het Sint-Jansplein. "Een verwijzing naar polygamie is dat, of het idee dat je niet gelukkig kan zijn in een relatie met slechts een exclusieve (seks)partner. Compagnie Schmaltz kiest als locatie de volkse zaal Bart in Merksem, die perfect bij het stuk past.

Kort samengevat bevat 'Het kouwe kind' drie delen. Die van de ontmoeting tussen individuen die los van elkaar staan, het huwelijk tussen twee individuen (Lena en Johann) en de begrafenis (van Vake). Von Mayenburg is behoorlijk sceptisch over relaties in dit werk omdat ze volgens hem geforceerd tot stand komen, op basis van toeval ook. Dat kan gewoon niet blijven duren, zo lijkt ie meer te suggereren.

Vake (Niko Van Menxel) en Moeke (Kristel Vermeerbergen) hebben nog een dochter die bij hen thuiswoont. Dat is Tine (prachtig neergezet door Annelies Vertongen). Vake zit er warmpjes in maar laat alvast aan iedereen weten dat die niet hoeft uit te zijn op zijn geld: "Ik zal ervoor zorgen dat er niets overblijft als ik dood ben."

De oudste dochter van hen is Lena, die Egyptologie studeert. Maar veel contact heeft ze kennelijk niet meer met haar ouders. Wanneer Vake haar vraagt wat haar studies inhouden, antwoordt ze: 'Ik leer alleen maar hoe je ze poept. Want Arabieren hebben graag een harem.' Johann (Justin Mol) heeft afgesproken met Silke (een over de ganse lijn uitstekende Marleen Pesic) en Werner (Wouter De Clerck). Maar net die avond heeft Melanie hem laten zitten.

Tussen Werner en Silke botert het niet al te best. Zij kijkt nauwelijks om naar de kinderwagen terwijl hij zijn vaderlijke gevoelens volledig laat spreken. Beschermen wil hij 'Nina', 'ons kind' al zie je dat 'ons' langs geen kanten tussen die twee partners. Silke is dan ook erg afwezig en in een driftbui gooit ze zijn glas bier over de kinderwagen. 'Andere moeders zouden het bierglas er ook meteen ingesmeten hebben. Of ze stoppen het kind in de wasmachine als het een vuile luier heeft.' zegt ze.

Johan ontmoet Lena in het vrouwentoilet terwijl hij Henning (Miki Beddeleem) daar betrapt. Henning kijkt graag naar vrouwen wanneer ze pissen. De exhibitionist toont graag zijn geslacht aan hen hoewel hij er onzeker over is: "Ik weet niet of hij groot is of klein. Ik heb geen vergelijkingsmateriaal. Mij lijkt het groot als ik het in mijn hand houd." "Johan redt dus Lena en zo ontstaat hun relatie.

Tine (Annelies Vertongen) is op zoek naar uitdagingen, naar nieuwe prikkels in haar wat saaie leventje. Ze geraakt dan ook geïntrigeerd door Henning, start met hem een seksuele relatie waarbij ze behoorlijk experimenteren. Maar zelfs dan durft na een tijd de verveling toe te slaan.

"De dominante Vake overlijdt vroegtijdig in Singapore. Weinig redenen dus voor

geluk bij de personages omdat ze allemaal iets onmogelijks nastreven. Silke hunkert naar een man als Johann, en een dochter die haar mee op de rode loper brengt, Werner naar het vaderschap, Tine heeft dwangmatige YOLO-gedachten die haar eerder een beklemmend gevoel geven dan dat ze keuzevrijheid zou hebben, Lena wou gewoon 'poepen', dat huwelijk hoefde helemaal niet voor haar. Ze is weliswaar het meest tragische personage uit de voorstelling, waanzinnig sterk vertolkt door Mieke Martens, onder andere in die scène waarin ze zegt dat ze ooit achternagezeten werd door een verkrachter. Zij ziet in Johann op den duur dezelfde dominante man als haar vader waarvoor ze alleen is gaan wonen tijdens haar studententijd. Johann is met Lena getrouwd hoewel hij Melanie, zijn ex, niet uit zijn kop kan krijgen. Johann treitert haar overigens net als haar vader deed door Louis Neefs 'Ach Magrietje' om te vormen tot 'Ach Leentje' wanneer hij het zingt. Iedereen probeert uit zijn situatie te geraken en elk individu lijkt wel een doodlopend straatje in het vizier te hebben. Net dat maakt 'Het kouwe kind' tragikomisch. Bitter en zoet tegelijkertijd.

Qua dialogen klettert het naarmate het stuk vordert. Al bij de start voel je dat er ingehouden frustraties zijn, die barsten naar het einde van de voorstelling in scherpe scènes helemaal los. Silke (Marleen Pesic), die een behoorlijk fysieke rol heeft, wordt bij haar borsten vastgenomen door Johann die bij haar de passie uitspeelt die Werner haar nooit heeft kunnen geven. Werner blijkt een ongelooflijke sloef te zijn en kan alleen maar ondergaan wanneer Johann hem 'Bemoei je niet met mijn affaires!' toeroept terwijl hij zijn vrouw betast. Silke heeft het dan weer nooit voor poppen gehad, omwille van de onverschilligheid in hun ogen. Ze blijven lachen ook al trek je stevig aan hun haren. Â

En het koppel Tine (Annelies Vertongen) en Henning (Miki Beddeleem) geraakt zo verveeld dat zij hem choco in zijn haar smeert waarbij ze zegt: 'Er zit iets in je haar' en hij vervolgens water over haar uitkapt om zo elkaars liefde voor elkaar te uiten. Of hoe het rollenspel en andere kicks op den duur ook seksueel nog nauwelijks opwinden! Â

En Lena die hoopt dat ze met een nieuw keukenmes een heel zwijn (Johann) kan afslachten. Die krijgt de laatste woorden in deze trip die deels surft op de illusie/fantasie van de personages als op hun werkelijkheid. 'Lena de gasten zijn weg. Kom we gaan slapen.'

Compagnie Schmaltz smijt zich volledig, letterlijk ook wanneer Marleen Pesic en Justin Mol op tafel een glas water breken bij de start van de voorstelling die zo'n 70 minuten duurt. Tijdens onze voorstelling bezeerde Pesic tijdens die intense scène een rechtervinger die stevig begon te bloeden. Met een papieren zakdoekje zette ze een hele tijd druk zodat het bloeden zou stoppen. Toch sloeg dat voorval haar niet uit haar lood. Integendeel, ze bleef gewoon in haar rol en speelde verder. Ook dat is professionalisme aan de dag leggen. Wat een gezelschap die compagnie Schmaltz!
< Bert Hertogs >

Het Kouwe Kind speelt nog op zondag 5 maart, donderdag 9 maart, vrijdag 10 maart en zaterdag 11 maart 2017 telkens om 20:15 in Zaal Bart, Merksem.